

SP Algemene beschouwingen 2019

Voorzitter,

Dit jaar had ik moeite met de juiste openingszin.

De zinnen als “we zitten in de crisis”, om vervolgens te beginnen met de zin “we zijn uit de crisis”, hebben we nu wel gehad.

Mijn eerste gedachte voor dit jaar was “van 20 miljoen in de pot, naar ruim 6 miljoen tekort”

Helaas is het niet zo grappig en begin ik maar gewoon met de woorden: “ het geld klotst bij de grote bedrijven en bij het Rijk tegen de plinten op, maar hier in onze gemeente blijven de plinten kurkdroog”.

De vraag hoe het zover heeft kunnen komen is inmiddels duidelijk.

De laatste jaren hebben wij steeds minder geld vanuit het Rijk ontvangen. De regering in Den Haag heeft volgens de SP geen flauw benul wat ze de gemeenten aandoen en dus indirect de bevolking.

Het doet pijn om deze conclusie te moeten trekken, zijn we echt zo ver gezonken dat we alle sociale voorzieningen in dit land de nek om willen draaien?

De SP roept het college op om samen met andere gemeenten een vuist te maken tegen het afbraakbeleid van ons sociaal stelsel.

Iedereen moet gebruik kunnen maken van zorg, openbaarvervoer, onderwijs en andere voorzieningen.

Het college vraagt ons om 50.000 euro vrij te maken om te onderzoeken hoe we kunnen bezuinigen op het sociaaldomein, groen en minimabeleid.

Wat ons betreft gaan deze bezuinigingen niet voelbaar worden voor de mensen die gebruik maken van deze voorzieningen.

Zij zijn de zwaksten in onze samenleving en hebben juist de steun

van de overheid nodig.

Daarbij komt nog, dat wij hier met z'n allen al jaren roepen dat de rek er voor de minima uit is.

De winsten waar ik het eerder over had zien we ook terug in de zorg.

In het Dagblad van het Noorden heeft u kunnen lezen dat zorginstantie Cosis een bestuurder vorig jaar een ontslagvergoeding van 75.000 euro heeft gegeven, terwijl deze bestuurder na haar laatste werkdag de volgende dag bij een nieuwe werkgever begon. Cosis maakte het afgelopen jaar 3,6 miljoen winst.

Waar de gemeente straks niet meer weet waar we de zorg van moeten betalen, klotst het geld bij sommige zorgaanbieders tegen de plinten op.

Daar gaat het dan ook fout. Vriend en vijand is het er tegenwoordig ook wel over eens dat de marktwerking in de zorg niet werkt.

Ging het eerst om efficiënter werken, het terugdraaien van bureaucratie en lange wachttijden, dan zien we dat dit juist erger is geworden.

De wachttijden stijgen, de zorgverleners komen om in het papierwerk en hebben daardoor minder tijd voor hun cliënten. Ook op het gebied van efficiëntie is terrein te winnen.

Vooraf in de jeugdzorg gaat het wat dat betreft niet zo geweldig. Meerdere instanties die zich met een gezin bemoeien geeft vaak verwarring bij ouders en kinderen. Iedere hulpverlener heeft zijn of haar mening en ook weet de ene instantie vaak niet wat of waarom de andere instantie iets beslist. Soms ontstaat er dan chaos, vooral bij een vrijwillige tijdelijke uit huis plaatsing (denk aan vechtscheiding) hebben de ouders vaak moeite om hun kinderen terug te krijgen.

De noodsprong vanuit de zorginstantie is dan de “Raad voor de Kinderbescherming” op de hoogte te stellen zodat zij een uitspraak kunnen doen over de terugkeer van kinderen naar hun ouder(s). De impact die dit heeft bij de kinderen en ouders is enorm en zelf traumatisch.

Wij pleiten ervoor om uit huis plaatsing als laatste redmiddel te zien. Wanneer ouders om hulp vragen, dan kiezen we liever eerst voor begeleiding thuis door bijvoorbeeld gezinscoaching. Dit scheelt de gemeente enorm in de uitgaven.

Misschien is het ook handig dat de gemeente gaat controleren of de gemaakte zorgkosten ook daadwerkelijk gemaakt zijn door de zorgverlener.

Wanneer wij een algemene voorziening hebben waarin de gemeente 105 uur per jaar huishoudelijk hulp geeft is het verstandig om te controleren of er ook daadwerkelijk gebruik is gemaakt van deze uren. Zijn er minder uren gebruikt dan kun je de niet gebruikte uren terug laten betalen of voortaan niet op voorhand 105 uur te geven, maar alleen de gebruikte uren uitbetalen.

Als er voor een bepaalde periode goedkeuring wordt afgegeven voor een gezinscoach, controleer dan of die gezinscoach ook daadwerkelijk die periode daar geweest is.

Ook dit zou de gemeente geld kunnen schelen en de client is hier niet de dupe van.

Natuurlijk zijn er nog veel meer dingen te bedenken, zo hoorde ik dat zorginstellingen bezig zijn om schoonmaakbedrijven in te huren in plaats van huishoudelijke hulpen.

Dit ziet de SP niet zitten, achteruitgang in zorg en of loon voor de huishoudelijke hulpen is niet gewenst.

Wij hopen dat de taskforce jeugd in de toekomst tot een besparing zal leiden.

Gelukkig hebben wij in Stadskanaal ook nog ambities.

Deze ambities zijn geen overbodige luxe in onze ogen. Het openhouden van 3 zwembaden in onze gemeente kunnen wij van harte ondersteunen.

Juist in een gebied waar veel mensen leven van het minimum is een zwembad erg belangrijk en vooral sociaal wenselijk.

Zwemmen is niet alleen leuk maar ook een sport. Sporten is gezond, niet alleen voor je lichaam maar ook voor je geest.

Op dit moment is de sporthal de Spont in slechte staat en is de ambitie er om een nieuwe sporthal te bouwen.

Wij wachten het concrete voorstel af.

Voor kinderen is niet alleen goed onderwijs belangrijk maar zeker ook het gebouw waarin zij les krijgen.

Een schoolgebouw met schimmel is niet te accepteren en dat doen we dan ook niet.

Op de vraag te investeren in een nieuw schoolgebouw voor de Neutenboomschool en de Maasborg zegt de SP volmondig ja.

Ambities kosten geld. Om de ambities te kunnen bekostigen ziet het college zich genoodzaakt om de OZB met 16% te verhogen.

De SP ziet de noodzaak van de verhoging wel in en kan hier mee instemmen.

Er is een ambitie waar wij moeite mee hebben en dat is de renovatie van de raadzaal.

Wij begrijpen dat het college een renovatie wil, maar de SP zou dit soort uitgaven liever doen op het moment dat we zwarte cijfers schrijven.

We weten ook nog niet wat er uit het onderzoek van het sociaaldomein komt.

Het kan niet zo zijn dat de minima moet inleveren en wij bijna 300.000 euro aan een raadzaal uitgeven omdat hij “gedateerd” is.

In een krimp gebied is het belangrijk om de voorzieningen voor onze inwoners op peil te houden en te waken voor een goede kwaliteit in die voorzieningen.

De SP heeft ook nog een verzoek aan het college. Op dit moment zijn er veel minimaregelingen. De SP mist er een, en dat is een tegemoetkoming in dierenarts kosten.

Er zijn allerlei varianten mogelijk. Wij denken aan éénmaal per jaar een vergoeding tot maximaal 250 euro, of éénmaal in de 3 jaar voor 1 huisdier de helft van een sterilisatie of castratie tot maximaal 250 euro te vergoeden.

Hier kun je regels voor vaststellen zoals, een huisdier moet gechipt zijn en op naam van de eigenaar staan... enz.

Misschien is er ook wel een dierenarts in de omgeving bereidt om mee te werken en een lagere prijs voor de minima te hanteren.

Wij stellen voor om het college dit te laten onderzoeken en te beginnen met een pilot van een jaar.

Het hebben van een huisdier is in onze ogen geen luxe, maar juist maatschappelijk erg belangrijk.

Het haalt dierenbezitters uit hun isolement en huisdieren reduceren stress.

Vooral het stressniveau is erg hoog bij de mensen met minimale financiële middelen.

Dan rest mij nog een aantal vragen.

Is de kinderopvang, sociaal medische indicatie inkomensafhankelijk?

Kunt u uitleggen waarom een onderzoek naar huisvesting voor statushouders nodig is?

En waarom dit onderzoek 30.000 euro moet kosten?